

N:o 35.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 1 Maj 1886.
— — — — Andra Kammaren den 1 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående åtgärders vidtagande för afhjelpande af olägenheter vid varors kringförande till försäljning annorlunda än å marknad.

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 52.)

Till Konungen.

Ej mindre från handlande i åtskilliga af rikets städer och på landsbygden än äfven från den stora allmänheten, synnerligen utom städerna, hafva på senare tider klagomål försports öfver olägenheter, som sammanhänga med den genom förordningen angående utvidgad näringsfrihet den 18 Juni 1864 meddelade allmänna tillåtelse för hvar och en, som dertill anmäler sig, att under vissa vilkor kringföra och annorlunda än å marknad till salu utbjuda varor. Erfarenheten har nemligen ådagalagt, att de varor, som på sådant sätt kringföras, i allmänhet äro af en ytterst underhaltig beskaffenhet, och att de personer, som utbjuda dem, icke tveka att, för att bereda afsättning å sina varor, lemna bedrägliga uppgifter om dessas värde.

Det stora flertalet bland befolkningen på landsbygden torde i allmänhet sakna förmåga att bedöma halten af sådana uppgifter, synnerligen då dessa synas vinna i trovärdighet genom det sken af god be-

skaffenhets, som tillverkaren lätt kan gifva äfven åt de mest underhaltiga varor; och i följd deraf är detta flertal ur stånd att skydda sig mot bedrägerier af nämnda slag. Att genom åtal, sedan ett dylikt bedrägeri blifvit begånget, befordra den skyldige till vederbörlig näpst, lærer ej heller vara så lätt på grund af svårigheten dels att i fall af ifrågasvarande art åstadkomma erforderlig bevisning och dels att anträffa en kringvandrande krämare, som efter en kort tids förlopp kan befinna sig i en helt annan del af riket än den, der bedrägeriet blifvit begånget, eller till äfventyrs gifvit sig ur landet.

De flesta af de näringsidkare, hvilkas verksamhet gifvit anledning till de ofvan antydda klagomålen, torde nemligen vara af utländsk härkomst, och de varor, som af dem kringföras, s. k. utskottsvaror af främmande tillverkning. I förordningen angående utvidgad näringsfrihet den 18 Juni 1864 meddelas visserligen bestämmelser, hvilka afse att underkasta sådana utländske handlande en strängare kontroll än de inhemske; men — vare sig att dessa bestämmelser i och för sig äro otillräckliga för det åsyftade ändamålet eller att de icke med erforderlig stränghet tillämpats — uppenbart är, att de under nuvarande förhållanden icke utgjort hinder för uppkomsten af en rörelse, som, förutom de redan anmärkta olägenheterna, jemväl medför stor skada för den redbara handelsverksamheten.

Ett ofog af nära likartad beskaffenhet med det, som sålunda bedrifves af kringresande handelsmän, utöfvas också ofta på det sätt, att en handlande för kortare tid slår sig ned på en plats, vare sig i stad eller å landet, och der, till stort förfång för ortens bofaste handlande och skada för allmänheten, utsäljer en mängd mer eller mindre värdeöst kram, vanligen under benämning »realisation för en utländsk konkursmassas räkning» eller dylikt. För den ofta ganska betydliga vinst, som hemtas af en sådan försäljning, undgår vanligen försäljaren att erlagga någon skatt till den kommun, inom hvilken försäljningen egt rum.

Då numera nya handelsplatser hastigt uppväxa och bofaste handlande finnas spridda öfverallt på landsbygden samt kommunikationerna alltjemt lättas och förbättras, kan det slags handel, som här är i fråga, icke i någon mån anses utgöra ett verkligt behof för allmänheten, och man torde därför kunna antaga, att en skärpning af villkoren för sådan handelsrörelse eller åtminstone ett strängare handhavande af nu gällande, derå tillämpliga bestämmelser icke kan medföra någon skada för den allmänna rörelsen.

Riksdagen, hos hvilken framställning i ämnet blifvit gjord, får därför, med afseende å de ofvan anmärkta olägenheterna vid nu brukliga

sättet att till försäljning kringföra varor, synnerligen då detta sker genom utländingar, anhålla, att Eders Kongl. Maj:t tacktes bringa denna viktiga fråga under utredning samt, i fall omständigheterna skulle dertill föranleda, föreslå, till dess afhjelpande, förändringar i gällande lagstiftning.

Med undersätlig vördnad:

Stockholm den 1 Maj 1886.
